

Procedència ignorada

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

NÚM. 3

SETEMBRE DEL 1934

ANY I

Nº 9619

Mentre s'alça l'albada...

Matinada d'Abril... Els estels encara parpellegen talment com ulls d'àngels escrutadors sobre la volta del cel. Els ocellets cuegen i es belluguen fretuosos entre el fullatge de la brancada espiant algun esdeveniment... Passen ràpids els instants, despertant amb llur remor les ombres de la nit que fugen esporuguides amb sos negres mantells, i es retiren de primer antuvi a les conques sinuoses de les muntanyes; als llocs més inaccessibles després, per esfumar-se finalment com vanes quimeres... De sobte l'orient s'és abrandat; un desbordament de claror ha fet irrupció per les seves portes, anegant els cels i la terra d'una glòria inefable... La naturalesa tota canta en concertada melodia un himne de lloances al Criador de la llum; himne que s'interpretà per primera vegada el dia quart de la creació, quan Déu nostre Senyor penjà al seu reial palau l'astre que ens il·lumina...

A què serveix—preguntarà algú—tota aquesta poesia, per exaltar l'infantament gloriós de Maria? Preguntem-ho a les Sagrades Escripures. Elles foren les que manlevaren per primera vegada colors i encís a l'albada per a pintar-nos l'aparició i triomfal entrada de Maria a aquest món. Quasi aurora consurgens... Com l'alba quan visita el nostre planeta un bell matí de primavera i treu son enrinxolat caparró per sobre les crestes de les muntanyes..., així és Maria, així és son naixement gloriós. L'alba és el començament del dia; Maria és el començament de Jesucrist, Sol de justícia per il·luminar els qui estaven entre tenebres. L'alba trova la terra embolcallada en les tenebres de la nit; Maria trovà a la humanitat amb l'enteniment i voluntat enfosquits per la ignorància i el pecat. L'alba és per naturalesa llum i claror; Maria fou, en virtut de sa divina maternitat, exempta del pecat i

abillada amb els esclats lluminosos de la gràcia des del primer instant de la seva concepció. Tot el que té l'alba de gran i colpidor en l'ordre natural ho posseeix amb admirable escreix Maria en l'ordre sobrenatural. Per això en fer aparició en els fastos de la història, s'alegraren els àngels, aplaudí la humanitat i fins el mateix Déu corprés de tan gran beutat exclamà: «Alça't, i apropa't amiga meva, formosa meva i immaculada meva. Ja l'hivern ha recullit son mantell de fredor i tristesa. Ja les flors han esclatat i es desclouen les poncelles per a contemplar la magnífica aparició del dia. Ja la tórtora parrupeja per les nostres contrades. La terra ha deixat d'ésser l'eremot maleït i l'agricultor es disposa a la poda...

Amb el naixement de Maria s'inicià clarament una nova era: l'era de la gràcia; en la qual la humanitat enlairada fins a la unió personal amb Déu i santificada substancialment per aquell inefable contacte, aquella besada perdurable que es donaren la humanitat i la divinitat en la persona de Jesucrist, esdevingué un jardí deliciós i estatge sagrat de la Trinitat Beatíssima. No hi ha dubte que el Verb de Déu fet home serà eternament l'encarnació perfecta del Nou Testament; l'ànima de la seva ànima i la vida de la seva vida. Serà, però, menys cert aquell enlairat concepte d'un antic escriptor: Caro Christi, caro Mariæ, que la carn de Jesucrist és carn de Maria? I que per tant l'Encarnació començà en certa manera amb la formació del cos santíssim de Maria? Si fos possible penetrar els afectes secrets del cor d'un Déu, i sorprendre en la immutabilitat de l'essència divina les seves passions, restaríem meravellats de la infinita tendresa que vessà en l'ànima de Maria des del primer instant de la seva existència. Aquells dos éssers parrions—el Verb de Déu i Maria—units amb els llaços d'un mateix destí, no tingueren sinó un sol cor i una sola ànima que es consumia en una mateixa flama d'abrandat amor. I fins la glòria que a mode de tenuíssima boirina els envoltava, era semblant, sinó idèntica.

No cerquem, no, el bressol de nostra Mare entre els bressols dels fills d'Agar, senyalats amb l'estigma de l'esclavitud, Assagem de descobrir-lo entre els esclats del Nou Testament, irisat amb la glòria d'un fill predilecte de Déu.

Quando nata est Virgo Sacratissima tunc illuminatus est mundus... Quan nasqué la Santíssima Verge s'il·luminà el món. I als esclats d'aquest astre meravellós—com estava profetitzat—s'ompliren de joia els deserts, exultaren les solituds i es guarniren amb la pulcritud dels lliris plantats vora el rierol de cristallines aigües...

Celebrem, doncs, amb gran devoció el naixement de Maria a fi que Ella intercedeixi per nosaltres prop de nostre Senyor Jesucrist.

Fr. ANASTASI M.ª DORCA, O. Carm.

Invocació de Maria

Diuen els fisiòlegs que el cor és la primera entranya que heu moviment en l'infant quan aquest comença la vida, i que el cor és l'últim membre que resta amb moviment quan l'home va convertint-se en un fred cadàver. És una semblança del que esdevé amb la invocació de Maria: mentre dels nostres llavis brolla una guspira d'amor a la Verge sempre roman l'esperança de poder viure la vida de l'esperit.

Invocar a Maria és el primer esglaió que cal pujar en les ascensions de l'esperit: i és per això que Franc de Siena, gran pecador, tot trovant-se als peus de la Verge de Loreto fet una mar de plors, tot d'una li deia: verament és gran la meva gosadia de presentar-me davant la vostra Majestat; vinc, però, com un pobre captaire a demanar-vos una almoïna de compassió; i és per això que Teresa de l'Infant Jesús tot volguent fer una Comunió ben fervorosa trova que la millor manera és recórrer a la Verge Maria que l'abillarà i disposarà com una mareta arregla els vestidets i compon els cabells a una filleta que li cal presentar-se a un distingit personatge; és tal la convicció que té sant Efreem de la influència que té sobre el nostre esperit l'ésser invocada Maria que fins l'anomena: *esperança dels desesperats, expressió completa*, que és com una concreció de totes les situacions més apeserades de la vida.

L'enamorat de Maria, Sant Bernat, pinta el món com una mar tempestuosa en la que la nau de la nostra ànima resta embolcallada per les ones més encrespades i al veure que s'obre un abisme que l'engoliria dintre les seves pregoneses, diu a l'home: *si non vis obrui procellis... voca Mariam: Invoca a Maria.*

Maria ocupa en la vida de l'esperit un lloc de preferència d'on irradien tots els mèrits inapreciables de la Passió sacrosanta de Jesús: com la flor quan s'esbadella embriaga tot l'ambient, com les dolces cantarelles del rossinyol suavitzen les lúgubres tenebres de la nit, com el sol quan apareix per l'orient amb la seva daurada cabellera desperta la dormida naturalesa; a l'ésser invocada Maria embalsama tot seguit l'ambient de l'ànima, esvaint-li les inquietuds pertorbadores, infonent-li la pau i l'harmonia i fins inoculant-li l'esperit de vida.

El bisbe Torras i Bages davant d'un selecte auditori deia: «així com en el segle IXe la Verge fou la benèfica Mare que donava calor vital a Catalunya naixent, també en el segle XIXe ha d'ésser la que infongui l'esperit de vida a la Catalunya renaixent». El Concell de Cent barceloní era sempre presidit per la Verge. El Conqueridor en entrar a les ciutats preses als serraïns té gran cura de dedicar a la Verge l'església principal. El compte Berenguer, el Vell, féu donació d'un oliverar de Camarassa a Santa Maria de Ripoll per a que fins a la fi dels segles fos il·luminada la imatge de Maria.

L'Orde Carmelità arreu respira un ambient d'invocació totalment saturat d'un amor entranyable a Maria, de la qual n'ha rebut la vida, per la qual es

conserva la seva vida, i en la qual es recolza tota l'esperança de la seva vida: per invocar la Verge, Sant Bertold puja al Carmel set vegades cada dia; Sant Gerard dedica un altar a Maria davant del qual col·loca un encencer de grans dimensions que deixa a la cura de dos velleis, els qui deuen posar-hi encens i moure'l suaument sense intermitència davant de Maria; el Beat Núñez Albarez de Pereira fa construir una formosíssima imatge de Maria la qual de dia i de nit conserva il·luminada.

Santa Teresa de Jesús, deixant el món diu als peus de Maria: *sempre més sereu la meua mare*, i sempre la invoca. Santa Magdalena de Pazzis sempre apreta contra son cor i invoca una imatge de Maria. El Beat Angel Mazzinghi, experimentant la influència de la invocació de Maria parlava amb tant d'amor que fins de la seva boca ne brollaven flors aromàtiques.

Sigui aquest estol de veritables enamorats de Maria una forta cadena que, tot arrancant-nos dels fermalls del nostre ensopiment i monotonia ens porti als peus de Maria per a dir-li sempre en les nostres penes: *oculos ad nos converte*: gireu envers nosaltres els vostres ulls plens de tendresa.

FRA ANGEL M.ª PRAT, O. CARM.

Prodigis de l'Escapulari

A l'any 1905 emmalaltí de mort el meu secretari P. August. Jo era llavors *Prelat Nullius* de Santarem, petita ciutat col·locada en la confluència del riu Tapajós amb l'Amazonas. El meu secretari era portugués i podia tenir uns 28 anys d'edat. Era molt piadós, intelligent i molt devot de la Santíssima Verge del Carme. Trobant-se en perill de vida rebé tots els sagraments perfectament resignat a la santa voluntat de Déu. Però el moment de l'agonia fou terrible. Estàvem diversos sacerdots i altres persones seglars per assistir-lo. Teníem por, perquè llavors el moribund semblava estar sota l'opresió de l'enemic infernal; semblava un desesperat, pronunciant paraules inconvenients, refusant el Crucifix, i blasfemant. Finalment es girà de cara a la paret amb imprecacions poc edificants. Jo no sabia que pensar ni que fer-hi. I vaig recordar-me que el P. August era devot del Carme; però en aquells moments estava sense l'Escapulari. Immediatament vaig anar a cercar-ne un —perquè considero l'Escapulari com arma la més eficaç per totes les lluites espirituals— i el col·loqué damunt del moribund. Cosa increïble! fou talment com l'aigua pel foc. El P. August es girà altra vegada envers nosaltres, besà el Crucifix, demanà perdó de tot el que havia dit i fet; perquè deia no haver sigut ell qui parlava, i morí somrient. Aquest somris tant dolç i suau li quedà als llavis, de manera que, no sols no feia por el cadàver, sinó que atreïa, i tots venien per veure'l. Què s'ha de pensar d'aquest fet? Els incrèduls el neguen; per a mi és evident que fou un miracle de l'Escapulari.

FRA FREDRIC M.ª COSTA, O. CARM.

La V. M. Joaquina de Vedruna de Mas

Ple de gaubança EL CARME exulta i s'alegra amb la joia de les Germanes Carmelites de la Caritat; car essent el motiu de l'existència de la nostra humil publicació repetir i fer sentir a tots els recons de la terra catalana els batecs de l'esperit del Carme, en ses diverses manifestacions, ens plau avui anunciar un fet que amara d'alegria espiritual el cor d'aquelles filles benemèrites de l'Excelsa Carmelitana.

Ens comuniquen de Roma que el dia 7 del passat agost, consagrat a la memòria del gran Carmelita Sant Albert de Sicília, la Sagrada Congregació dels Ritus es reunia en Sessió preparatòria per a tractar de les virtuts heròiques de la Venerable M. Joaquina de Vedruna de Mas, Fundadora de les Germanes Carmelites de la Caritat, dites *Escorialeses*. Ja és un altre gran pas vers la beatificació i santificació que amb tant de delit esperem els devots de la Santa Fundadora.

Fa poc temps—l'any 1926—celebràvem el centenari d'aquesta fundació. En aquest espai de temps l'hem vista créixer i multiplicar-se ràpidament, no sols a la nostra terra catalana, on és tan popular i coneguda, sinó per tota Espanya i fins a la llunyana Amèrica, dedicant-se de ple a les dues obres capdals de la caritat cristiana: formació dels cors i de les intel·ligències de milers d'infants en sos col·legis, i assistència dels vellets i desvalguts en sos nombrosos Assils i Hospitals.

En la barreja d'idees que amb ses propagandes impies dugué a la nostra terra l'esperit de la Revolució Francesa—quals conseqüències patim avui encara—fent quasi impossible la influència de les predicacions del temple per a la propagació i defensa de les veritats religioses, Déu, que a les circumstàncies més difícils proporciona els remeis més necessaris, volgué servir-se en la realització d'aquesta obra al mig del poble d'una dona forta i d'una institució per ella fundada: Aquesta institució són les Germanes Carmelites de la Caritat; aquesta dona forta és la V. M. Joaquina de Vedruna de Mas.

Nascuda a Barcelona l'any 1783 mostrà inclinació a l'estat religiós, demanant als 12 anys ésser admesa al Convent de les Carmelites Calçades de Les Corts, jardí predilecte de Maria, on tota virtut troba terra apte i les regors necessàries per a créixer, florir i donar fruits assaonats. La privaren de realitzar aquesta il·lusió sos pocs anys i més que res la Providència de Déu, que la volia Carmelita, si, no, però, en la solitud de la cella, sinó mare d'una fillada gran, que arreu de la terra, dedicant-se a l'ensenyança i cura dels malalts, deixés sentir, en contacte amb el món, el bon olor de Crist.

Després d'una santa vida d'esposa, a la mort de son marit, sentí a Jesús que des de la Creu li deia: *Vina; ara que perds l'espós, t'escolleixo jo per esposa meva*. Ja no es dalia sinó pel seu espós diví. Dirigida pel P. Antón d'Olot, Caputxí, fundà les Carmelites de la Caritat. Totes les angúnies que hagué de passar en les lluites fratricides de la passada centúria sols serviren per enfortir son esperit i acrisolar ses virtuts. I mentrestant son institut es propagava arreu arreu.

Morí víctima del còlera l'any 1853. Totes ses filles i els qui la conegueren la tenien per santa, augmentant sos devots que la invoquen esperant l'ajuda de Déu per sa intercessió. Ara la Sagrada Congregació esclareix la heroïcitat de ses virtuts. Preguem a Déu que ens sigui aviat permès, confirmant-ho l'autoritat de son Vicari en la terra, donar-li públicament aquell culte que li donem en l'íntim del cor.

Vida d'oració

II

Dels exercicis propis de l'home exterior, que és el nostre cos.—Són els exercicis propis del nostre cos i home exterior, en els quals s'han d'exercitar tota mena d'obres penals, com són, dejunis, deixuplines, oració vocal, cilicis, abstinències i mortificacions, amb tots els altres exercicis que són només corporals, com agenollar-se, postrar-se, posar-se en creu i altres aspreses semblants que serveixen per a purificar l'ànima de vicis i pecats i per a des-arrrelar les passions i males inclinacions que ens atrauen i mouen a pecar. I perquè són molts, així Germans com Germanes, que tota llur devoció i modo de vida no s'extén sinó a acumplir els manaments de la Llei de Déu, no pecar mortalment, o fer oració vocal i alguns exercicis corporals, per a aquests tals, posarem ací un exercici per a cada dia, dividint-los en els tres punts següents:

§ 1.—*Exercicis per al demaff.*—Quan et despertes, al demaff, mira de posar desseguida el teu pensament en Déu nostre Senyor, recollint totes les teves potències i sentits, i agenollant-te als peus de Jesucrist, ploraràs en la seva presència els teus pecats amb gran humilitat i dolçor, i després, fent el signe de la creu, li donaràs gràcies, perquè mentres has dormit t'ha donat vida i ésser, i te l'està donant sempre, i continuament estàs rebent de la seva mà innombrables beneficis. I amb aquesta consideració començaràs a lloar-lo dient: Us adoro, o Senyor de summa Magestat, Creador del cel i terra, i de totes les coses visibles i invisibles. Us adoro, o altíssim i benigníssim Déu, bé meu eternal. Lloança, honra i glòria us sia donada a vos, Pare, Fill, i Esperit Sant, pels segles dels segles: Amen.

Oració a la sacratíssima Verge Maria, nostra Mare.—Jo us saludo, o Reina del Cel, gloriosa Mare de Déu, dolcíssima Senyora meva, Verge Maria; tingueu pietat dels meus pecats. A vos m'encoman avui; guieu-me, us prec, i defenseu-me en tots els perills, segons que ho teniu promès a tots els vostres fills Carmelites, i que en res no prevaleixin els meus enemics contra mi, a fi que tot us sia agradable a Vos i al vostre Fill preciosíssim, Amen.

Oració a l'Angel de la Guarda.—Jo us saludo, o Sant Angel de Déu, flor resplendent del cel, príncep de tota noblesa, al qual soc encomanat pel Senyor. A vos m'encoman avui; guieu-me us suplico, pel camí dels manaments de Déu i per l'estat de l'Orde de la Mare de Déu del Carme en el qual he estat posat, Amen.

Oració a tots els Sants.—Us saludo Sants gloriosos, tots els que en aquest dia entràreu en la Glòria. I encara a tots els Patrons i advocats meus. A tots i a cada u en particular, us prec humilment que siau intercessors meus i advocats, a fi que, per la vostra intercessió, el Senyor em faci la gràcia i el favor que no l'ofengui durant aquest dia, sinó que l'emplei en coses que li sien agradoses: Amen.

FRA JOAN BONET, O. CARM.

Regla del Terç Orde de la Mare de Déu del Carme

(Continuació)

18. Ha d'haver en tota Germandat un llibre en el qual es facin constar el nom de l'admès, tant del baptisme com de l'Orde, els noms dels pares, el dia i lloc del naixement, i els de la vestició i de la professió. Aquells que reben privadament, han de frametre aquestes dades al Provincial del territori, o al Superior del qual varen rebre la facultat.

19. Els Germans professors, sense justa causa, no poden passar a un altre Terç Orde, ni ésser admesos al nostre els que venen d'un altre Terç Orde.

CAPÍTOL SEGON

NORMA DE VIDA

20. Els Terciaris resin cada dia, o el Petit Ofici de la Mare de Déu, o l'Ofici dels *Pare nostres*, o bé una tercera part del Rosari, això és, el Rosari de cinc denes.

Per a guanyar el privilegi sabatí, aquell qui no pot dir el Petit Ofici de la Mare de Déu, o servir abstinència el dimecres i el dissabte, compleix resant l'Ofici ací estatuí. Amb justa causa, pot ell, com els altres fidels, obtenir dels confessors una commutació.

21. En la recitació de l'Ofici dels *Parenostres* diguin set Parenostres amb Ave Maria per Maitines i Laudes: per cada una de les altres Hores, Prima, Tèrcia, Sexta, Nona, Vespres i Completes, tres Parenostres i Ave Maries. Hom sol dir Maitines a la vigília, o el dematí, del dia: les quatre Hores menors abans de migdia: i Vespres i Completes abans d'acabar el dia. Es poden, però, resar en qualsevol temps de cada dia.

22. Els sacerdots i els altres clergues ordenats *in sacris* ja compleixen amb la sola recitació de l'Ofici Diví.

23. Els sacerdots Terciaris, amb llicència del Prior General poden usar el Breviari i el missal segons el Calendari de l'Orde.

24. Almenys una vegada cada mes i particularment per les Festes principals del Senyor, de nostra Santíssima Mare i dels Sants, fins del nostre Orde, rebran els Sagraments de la Penitència i de l'Eucaristia, si no es troben legítimament impedits. Recomanem encara la Comunió més freqüent, i fins diària.

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat relligiós. Per instruccions dirgir-se a aquest Convent.

Calendari del Carme

FESTES I INDULGÈNCIES

DEL MES DE SETEMBRE

2. Diumenge.—St. Brocard, cf. Carm. *Ind. Plen.*
8. Dissabte.—Nativitat de la Benaurada Verge Maria. *Ind. Plen. i Abs. Gen. pels Terciàris.*
12. Dimecres.—Santíssim Nom de Maria. *Ind. Plen.*
16. Diumenge.—St. Albert, Legislador de l'Orde del Carme. *Ind. Plen.*
26. Dimecres.—St. Gerard, b. i m. Carm.

PRÀCTICA MENSUAL:

Invocar amb freqüència a Maria.

SANT PROTECTOR DEL MES

SANT GERARD

(26 de setembre)

Fill d'una noble família de Venècia des dels seus primers anys determinà consagrar-se enterament a Déu, fent vida retirada en un monestir. De poc temps els ermitans de Carme havien vingut a Europa, establint-se en diverses ciutats d'Itàlia; ell ingressà al convent de sa pàtria essent tot seguit model de totes les virtuts religioses, particularment d'obediència i caritat amb els seus germans.

Les converses amb els vinguts del Carmel i de Palestina fomentaren la seva dèria de visitar i venerar els llocs santificats per les predicacions, els suors i els miracles de Jesús; i amb consentiment dels superiors, cercà companys pel viatge, que emprengué, de pas per la Hungria.

Precisament llavors el sant rei Esteve, convertit a la fe de Jesús cercava missions per conrear aquella vinya del Senyor que ell havia plantada. Sabent, doncs, el pas dels peregrins, l'atesa dels quals considerarà sempre com una de ses primeres obligacions, volgué convidar-

los al seu palau. No li costà gaire d'endevinar el tresor de virtuts que hi havia en Gerard, i posà tots els mitjans per aturar-lo, deixant que secretament continuessin el camí sos companys, posant-li guardies a fi que no s'escapés d'amatgat.

Aquesta insistència del rei, i més encara la inspiració del Senyor foren per a Gerard evidents signes de que Déu el destinava per l'evangelització d'aquell poble. Ans de començar, però, es retirà a la solitud d'un desert, on passà prop de 7 anys en oracions continuades, allunyat de tots.

Sortit del seu recés emprengué tot seguit la predicació, fundà moltes esglésies, i particularment de la de Canad, prop del riu Morissi, primada d'Hungria, de la qual, a instàncies repetides de Sant Esteve, acceptà ésser bisbe.

La devoció a Maria que portava arrelada al cor, era la font inestroncable de gràcies per a les conversions d'infidels, deixant-la tant grabada al cor dels húngars, que es tenen com el poble de la Verge, i durant molt de temps, només de genolls pronunciaven el nom de la celestial Senyora. Admiraven tots ses virtuts, en particular sa humilitat i la caritat amb els pobres, als quals destinava integres les rendes del seu bisbat.

Era proper el dia destinat per Déu per a la glorificació del seu servent. Mort Sant Esteve, governs crudels i injustos ocasionaren revoltes. Tota la impietat posà els ulls en el sant Bisbe, víctima expiatòria del seu poble, que condemnaren a morir apedregat.

Mori posat de genolls i pregant pels seus enemics; els quals veient que el cor li bategava encara el travessaren amb una llança. Així finà sa gloriosa carrera el màrtir invicte de Crist i fill de la Verge del Carme, el dia 24 de setembre de 1042. Vers el 1400 foren portades ses relíquies a Venècia, on les visiten els fidels, experimentant els favors de sa protecció.

EL CARME.—Direcció i administració: FRA LLUÍS M.ª CODINACH, Carmelita.—OLOT
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25